

[Oluf Pedersen.]

endda ret i, at hvis man regnede det rigtigt ud, kunne det lige så godt blive 5 mill. kr. til den ene side som til den anden side.

Jeg har ikke draget den tale frem for at rette et angreb på det ærede medlem, men for at man kan forstå, hvordan det går, når man lader planøkonomerne bestemme, hvad der skal ske. For de regner altid forkert — og det skal de. Sådan skal det gå. Hvis de ikke regnede forkert, ville de ikke være planøkonomer mere — så havde de forladt planøkonomien. Jeg håber, resultatet må blive, at man vil forlade denne planøkonomi, som har været så dyr for Danmark.

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Tallene skal vi så ikke diskutere mere . . . (*Gregersen:* Nej! Nej!). . . . dem har det ærede medlem forladt. Jeg ved ikke, om det ærede medlem hr. Gregersen har fået et større anfald dernede i hjørnet for at støtte sin kollega, der er kommet i en så fortvivlet situation, som det ærede medlem hr. Oluf Pedersen jo nu engang er. Hans citater af mine tal var forkerte; hans citater af det ærede medlem hr. Lars P. Jensens tal var forkerte — skrup forkerte —, hvad det ærede medlem kan konstatere, hvis han ønsker det, ved en yderligere gennemgang.

Det ærede medlem skulle have trukket sig ud af denne debat på en værdigere måde, og han skal ikke angribe planøkonomer, efter at han selv har præsteret et så „liberalistisk“ regnestykke.

Formanden: Det ærede medlem hr. Oluf Pedersen har ordet for en kort bemærkning, og der gives herefter ikke flere korte bemærkninger i denne omgang.

Oluf Pedersen: Ret skal jo være ret. Lad mig da sige angående citatet af den daværende socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Lars P. Jensen, at tallene drejede sig om det forbrug, ministeren dengang anslog der ville blive efter rationeringens ophævelse. Det er altså forsåvidt rigtigt, at de ikke udtrykte stigningen. (*H. C. Hansen:* Det er det afgørende!). Nej, det afgørende er det, som ordføreren for socialdemokratiet siger på samme spalte, hvor det hedder, at resultatet ved ophævelsen af smørrationeringen bliver disse 85 mill. kr. på smørret og 100 mill. kr. på margarinen, altså 185 mill. kr. i det hele, og hvortil det ærede medlem så føjer:

„dette tal har ministeren forsigtigt anslået til 150 mill. kr. Jeg tror, det er et rimeligt skøn, ja, man kan vel egentligt ikke sige, det er et skøn, det er nærmest en reel beregning, som bygger på de klare, konstaterede tal med hensyn til forbruget. . . .“

Og så bliver disse 150 mill. kr. til sølle 5 mill. kr.

Lysholt Hansen: I forbindelse med vanskelighederne omkring landets handelsbalance er der fra næsten alle sider peget på den udvej, at produktionen bør forøges. Midlerne hertil kan være mange, og de er i alt fald meget omdisputerede. Jeg skal imidlertid pege på en enkelt faktor, som kan få en overordentlig stor betydning for produktionen, nemlig arbejdsmandens faglige dygtiggørelse, og i den forbindelse vil jeg gerne rette nogle spørgsmål til den højtærede handelsminister og til den højtærede arbejds- og socialminister.

Det er selvfølgelig, at dygtige arbejdere får mest ud af råvarerne, maskinerne og tiden, og maskinerne og redskaberne får en længere levetid, når de benyttes af kyndige arbejdere.

Jeg tænker her på et område, der kan få endogså større betydning end den omskoling, hvorved ufaglærte ledige arbejdere uddannes i et håndværk. Jeg tænker på arbejdsmandens eget område. Her findes muligheder af endnu større omfang, fordi det drejer sig om rundt regnet halvdelen af Danmarks arbejderbefolkning, og fordi arbejdsmanden står lige midt i industriproduktionen; han står midt i det moderne byggeri og indgår også i landbrugets produktion. I maskinindustrien vinder arbejdsmanden mere og mere indpas, hvad selve produktionen angår, idet vedligeholdelsen af den voksende maskinpark i stigende grad lægger beslag på de faglærte maskinarbejdere. 85 000 arbejdsmænd er beskæftiget med jord- eller bygningsarbejde, 65 000 arbejdsmænd er beskæftiget i fabrikker, 59 000 arbejdsmænd er beskæftiget med transportarbejde, og 34 000 arbejdsmænd er beskæftiget i land- eller skovbruksarbejde.

Indenfor alle disse områder passer arbejdsmanden kostbare maskiner; det er f. eks. arbejdsmanden, der smører de fleste maskiner, og maskinparkens levetid afhænger af, om han bruger den rigtige smøringsmetode. Der kunne spares store beløb, hvis arbejdsmanden lærte det. Hvadenten arbejdsmanden manøvrerer med de mere og mere udbredte maskiner, eller han blot arbejder med sine hænder, er det af afgørende